

Udvalget maa ansee det for en Selsfølge, at ethvert Spørgsmaal om en Udvidelse af kongerigst Lovgivning, der ikke maatte have fundet sin Afgjørelse i Medfør af de 4 første Paragraffer af vort Udkast, bør henvises til den sædvanlige Lovgivningsvei. Enkelte Love, f. Ex. en Valglov og en Matriculeringslov, tør forventes fremmede samtidigt med nærværende Lov; Regjeringen har bebudet endnu flere Love. Det vil fornemmelig foruden den hele Statelovgivning være Privatretten, der indtil Videre maa staae hen, forbi det neppe vil være gjørligt at udvide den kongerigste Lovgivning om denne Materie anderledes end som en Heelhed, ibet samtibigen de Retsforhold, for hvis eiendommelige Natur Saadant skjønnes fornødent, ordnes ved særlig Lov. Udvalget skal paa dette Punkt kun antyde de Emner, der turde blive Gjenstand for saadanne særlige Overveielser, og i sin Tid udkræve et særligt Hensyn til bestaaende Retsforhold hvedet i Love for Overgangstilstanden. Dette gjælder om den tinglige og obligatoriske Rets Omraade, samt det hele eiendommelige slesvigste Protocollationsystem; endvidere Lovgivningen om Intestat- og Testamentarven, derunder Dispositionsretten over visse Classer af Landeiendomme, — med eet Ord, de for Borgernes Formues- og Familieretsforhold vigtigste praktiske Spørgsmaal maae blive Gjenstand for en Behandling, hvorom der ved nærværende Lov umuligt kan være Tale. I nær Sammenhæng hermed staaer den hele eiendommelige Ordning af Bestyrelsen af Umyndiges Midler.

Selsfølgelig findes endnu andre Afvigelser, til hvilke fornødent Hensyn maa tages. Men disse Anthydninger ville strække til, for at sætte Thinget istand til at skjønne, hvad der endnu staaer tilbage at ordne.

Udvalget holder sig forvisset om, at Regjeringen og Folkerepresentationen i saa Henseende ville gaae Haand i Haand, ligesom det er vort faste Haab, at det vil lykkes den alvorlige Villie, der utvivlsomt her er tilstede: til at skjænke Befolkningens virkelige velbegrundede Særinteresser alt det Hensyn, der kan og bør tilkomme dem, at overbevise de indlemmede Districters Beboere om, at enhver

Frygt for Følgerne af den forestaaende hderligere Indlemmelse under kongerigst Lovgivning er ubeføiet.

Men netop herfor, saavelsom af de allerede tidligere anførte Grunde, ansee vi det for utilraadeligt allerede i dette Dieblst at betegne den Dag, da hele den kongerigste Lovgivning skal være udvidet til det nye Omraade, hvormod vi indskrænke os til, hvad der indeholdes i den af os foreslaaede § 5.

Angaaende de i vort Udkast indeholdte følgende Paragraffer, der sigte til Ordningen af de judicielle og administrative Forhold samt til at meddele en almindeligere Bemyndigelse for Regjeringen til ad administrativt Veie at fremhjælpe de ved Lovens Indhold bestemte Formaal, tør vi henvise til disse Paragraffers eget Indhold i Forbindelse med de til de enkelte Paragraffer knyttede Bemærkninger.

Endnu skulle vi særligt tillade os at erindre:

ad §§ 1—5 incl.

Disse Paragraffer bestemme det Fornødne i Henseende til de fra Hertugdømmet Slesvig afstillede Districters Indlemmelse under Kongerigets almindelige borgerlige Lovgivning.

§ 3 slutter sig til Hovedregelen i § 2, ibet den hjemler visse Hensyn til det hidtil Bestaaende.

Den særegne procesuelle Bestemmelse, angaaende Afgangen til at benytte den i Forordningen 25de Januar 1828 hjemlede hurtige Rettergangsmaade til at indtale Fordringer efter rene og klare Gjældsforfrevninger, som ere udstedte inden dette Aars Udgang, uagtet Debitor ikke i Overensstemmelse med Forordningens § 1 udtrykkelig har underkastet sig denne Retsforfølgning, har en dobbelt Hensigt. Deels gives derved Befolkningen en Erstatning for den i den slesvigste Lovgivning hjemlede ubetingede Mandatsproces, der neppe kan undværes, naar ikke de Creditforhold, som hidrøre fra den slesvigste Lovgivnings Herredømme, skulle lide en Rystelse. Deels tager Bestemmelsen om, at denne Udgang ogsaa kommer de Gjældsforfrevninger tilgode, der maatte udstedes i Tiden fra Lovens Publication til